

Р Е Ш Е Н И Е

№70

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 12 март 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесети февруари, две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
 ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря А.М.*** и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №38 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „***“ ЕООД, управлявано от Р.М.***, ЕИК по БУЛСТАТ *****, седалище и адрес на управление с. Студена, общ. Перник, ул. „***“ №3 против решение №1071 от 20.12.2012 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1053 по описа на съда за 2012 г.

С атакуваното решение е изменено наказателно постановление (НП) №23-2304916 от 31.05.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ (ИТ) - Софийска област (СО), издадено срещу „ФЛОРС“ ЕООД за нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) като определеното на основание чл. 415, ал. 1 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 3000 (три хиляди) лв. на 2000 (две хиляди) лв.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно. Съдържат се оплаквания за неотчетено от страна на районния съд допуснато съществено процесуално нарушение в производството по налагане на административно наказание, а именно образуването му след изтичане на едногодишния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Наведени са още доводи и във връзка с неприложимост на административнонаказателните разпоредби на КТ във връзка с неизплатено трудово обезщетение, които отношения се следвало да се регулират от „гражданското право“. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт, както и по същество - процесното НП. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява.

Представява се от адв. Георгиев, който заявява, че жалбата се поддържа.

Ответникът по жалбата – Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област не изпраща представител и не дава становище по касационната жалба.

Окръжна прокуратура – Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че обжалваното решение е законосъобразно и предлага същото да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административното производство, поради което се дължи нейното разглеждане.

Административен съд – Перник, като разгледа жалбата по реда на чл. 208 и сл. от АПК и взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна проверка за валидност, допустимост и съответствие с материалния закон на атакувания съдебен акт приема следното:

За да постанови атакувания съдебен акт решаващия състав на Районен съд – Перник след преценка на събраните и представени писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че дружество „***“ЕООД, в качество работодател, не е изпълнило дадено задължително предписание на контролен орган, а именно: в срок до 27.02.2012 г. да изплати на лицата И. Н. Й.*** и Р. В. В.*** – работници в дружеството, обезщетение, дължимо по кодекса на труда, предвид прекратяване на трудовите правоотношения с лицата, наложило се поради съкращаване на щата, след като работниците са удостоверили, че не са започнали работа в месеца следващ уволнението.

След така установеното от фактическа страна районният съд извършил служебна проверка за законосъобразност на административнонаказателното производство е приел от правна страна, че същото е протекло при спазване на процесуалните правила, както и при съобразяване с изискванията на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН за реквизити на АУАН и издаденото въз основа на него НП. Възражението за съставен акт след изтичане на едногодишния срок от извършване на нарушението, указан в чл. 34, ал. 1 от ЗАНН не е прието от районния съд, поради характера на конкретно вмененото нарушение.

Приел да разгледа съществото на спора Районен съд – Перник след преценка поотделно и съвкупно на доказателствата и доводите на страните е приел, че дружеството е осъществило от субективна и обективна страна вмененото му нарушение.

Изследвайки въпроса за относимостта и справедливостта на определеното да бъде наложено административно наказание решаващият първоинстанционен състав е приел същото за правилно определено, съобразно вида, предвиден за вмененото за извършено административно нарушение, но несправедливо определено в размер над предвидения минимум, поради което е редуцирал същия. Районният съдия мотивирано е отказал да уважи искането на жалбоподателя за преквалифициране на нарушението като маловажно по реда на нормата на чл. 415в от КТ.

Административен съд – Перник споделя позицията на първата съдебна инстанция и в този смисъл намира атакувания съдебен акт за правилен и законосъобразен.

На първо място в резултат на извършената служебна проверка на решението на районния съд на основание чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН настоящия касационен състав установи, че атакуваният съдебен акт е валиден и допустим, като постановен по отношение на акт, подлежащ съдебен контрол, с произнасяне от компетентен съд, в законен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно и в срок сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

Относно приложимия материален закон, като взе предвид и оплакванията на жалбоподателя, касационният съд намира решението на първата съдебна инстанция за правилно и законосъобразно. Послужилата като основание за образуване на административнонаказателно производство разпорежда на чл. 415, ал. 1 от КТ въздига в административно нарушение неизпълнението на дадено от контролен орган предписание за спазване на трудовото законодателство. По делото не се спори, че работодателят „ФЛОРС“ЕООД не е изпълнил в указания срок дадено му с протокол, връчен на 23.02.2012 г. задължително предписание за изплащане на обезщетение за уволнение, поради съкращаване в щата, на негови работници в размер на брутното им трудово възнаграждение за времето, през което са останали без работа, но за не повече от един месец. Не се приема тезата на жалбоподателя за неприложимост на административнонаказателните разпоредби на КТ поради гражданския характер на отношенията във връзка с неизплатеното обезщетение. Административнонаказателната отговорност е ангажирана поради факта на неизпълнение на задължителното предписание, дадено от контролен орган и не е във връзка с дължимостта на конкретно неизплатеното обезщетение по смисъла на гражданското законодателство във връзка с разпоредбите на КТ. При наличие на съответните предпоставки, за което по настоящото дело не се спори, а именно, че лицата са удостоверили по надлежния начин факта на оставане без работа в месеца, следващ уволнението, работодателят е бил длъжен да изпълни така даденото му предписание и да изплати дължимите обезщетения. Липсата на изпълнение влече след себе си отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Фактът на неизплащане обезщетенията може да е основание за предявяване на граждански иск с правно основание чл. 222, ал. 1 от КТ, но това е без връзка с административнонаказателната отговорност за неизпълнение предписание на контролен орган, независимо от идентичността с предмета на евентуален трудовоправен спор.

Тук е мястото да се отбележи и неоснователността на съдържащото се в жалбата оплакване за образувано административнонаказателно производство след изтичане на едногодишния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН. Правилно е отбелязал районният съд, че характерът на нарушението, за

което работодателят е административно наказан е друг. „***“ ЕООД е наказано за неизпълнение на задължително предписание, дадено му от контролен орган с протокол от дата 23.01.2012 г., връчен на 23.02.2012 г., а не конкретно по повод неизплатено обезщетение, дължимо по смисъла на чл. 222, ал. 1 от КТ.

Правилно е решението на първата съдебна инстанция и в частта, с която редуцира размера на определеното да бъде наложено административно наказание към минимума, предвиден в относимата санкционна норма, така че същото да бъде съобразено с правилата за определяне на наказанията по чл. 27 от ЗАНН.

При горните изводи, решението на Районен съд – Перник, като валидно, допустимо, правилно и съответно на приложимия материален закон следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №1071 от 20.12.2012 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1053 по описа на съда за 2012 г., с което е изменено наказателно постановление №23-2304916 от 31.05.2012 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „***“ ЕООД, с. Студена, община Перник за нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) като определеното на основание чл. 415, ал. 1 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 3000 (три хиляди) лв. на 2000 (две хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1./п/

2./п/